

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2020/1423

z dnia 14 marca 2019 r.

w sprawie uzupełnienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych w zakresie kryteriów wyznaczania centralnych punktów kontaktowych w dziedzinie usług płatniczych oraz w zakresie funkcji tych centralnych punktów kontaktowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającą dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającą dyrektywę 2007/64/WE⁽¹⁾, w szczególności jej art. 29 ust. 7,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wymóg wyznaczenia centralnego punktu kontaktowego zgodnie z art. 29 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/2366 powinien być proporcjonalny do osiągnięcia celów tej dyrektywy i nie powodować zbędnych obciążeń dla instytucji płatniczych prowadzących działalność transgraniczną. Dlatego właściwe jest określenie proporcjonalnych kryteriów w postaci progów wielkości i wartości transakcji przeprowadzanych w przyjmującym państwie członkowskim za pośrednictwem agentów oraz liczby agentów mających siedzibę w przyjmującym państwie członkowskim. Jako że właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego może wymagać od instytucji płatniczych składania sprawozdań z działalności prowadzonej na terytorium tego państwa członkowskiego zgodnie z art. 29 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/2366, organ ten dysponuje środkami umożliwiającymi uzyskanie informacji niezbędnych do stosowania takich kryteriów. W związku z tym, w celu uzupełnienia art. 29 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/2366, należy określić te progi.
- (2) W przypadku gdy państwo członkowskie nakłada wymóg wyznaczenia centralnego punktu kontaktowego zgodnie z art. 29 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/2366, centralny punkt kontaktowy powinien przede wszystkim zapewnić odpowiednią komunikację i zgłaszanie informacji dotyczących spełniania wymogów określonych w tytułach III i IV tej dyrektywy w przyjmującym państwie członkowskim, w tym wypełniania przez wyznaczającą instytucję płatniczą obowiązków sprawozdawczych wobec właściwych organów przyjmującego państwa członkowskiego. Powinien on również odgrywać centralną rolę koordynacyjną między wyznaczającą instytucją płatniczą a właściwymi organami państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego w celu ułatwienia nadzoru nad działalnością w zakresie usług płatniczych prowadzoną w przyjmującym państwie członkowskim za pośrednictwem agentów działających w ramach swobody przedsiębiorczości. W tym celu instytucja płatnicza powinna zapewnić, aby centralny punkt kontaktowy dysponował niezbędnymi zasobami i miał dostęp do odpowiednich danych sprawozdawczych w celu wypełnienia obowiązków wynikających z dyrektywy (UE) 2015/2366.
- (3) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt regulacyjnych standardów technicznych przedłożony Komisji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB).

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35.

- (4) EUNB przeprowadził otwarte konsultacje publiczne na temat projektu regulacyjnych standardów technicznych, które stanowią podstawę niniejszego rozporządzenia, dokonał analizy potencjalnych powiązanych z nim kosztów i korzyści oraz zwrócił się o wydanie opinii do Bankowej Grupy Interesariuszy ustanowionej zgodnie z art. 37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽²⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Kryteria określania, kiedy właściwe jest wyznaczenie centralnego punktu kontaktowego

Do celów art. 29 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/2366 wymóg wyznaczenia przez instytucje płatnicze centralnego punktu kontaktowego uznaje się za właściwy wyłącznie wówczas, gdy spełnione jest co najmniej jedno z następujących kryteriów:

- a) całkowita liczba agentów, za pośrednictwem których instytucja płatnicza świadczy którąkolwiek z usług płatniczych, o których mowa w załączniku I do dyrektywy (UE) 2015/2366, w przyjmującym państwie członkowskim w ramach swobody przedsiębiorczości wynosi przynajmniej 10;
- b) całkowita wartość transakcji płatniczych, w tym transakcji płatniczych zainicjowanych w momencie świadczenia usług inicjowania płatności, przeprowadzonych przez instytucję płatniczą w przyjmującym państwie członkowskim w ostatnim roku obrotowym za pośrednictwem agentów mających siedzibę w przyjmującym państwie członkowskim i prowadzących działalność w ramach swobody przedsiębiorczości albo w ramach swobody świadczenia usług, przekracza 3 mln EUR, a instytucja płatnicza angażuje co najmniej dwóch spośród tych agentów w ramach swobody przedsiębiorczości;
- c) całkowita liczba transakcji płatniczych przeprowadzonych przez instytucję płatniczą w przyjmującym państwie członkowskim w ostatnim roku obrotowym za pośrednictwem agentów mających siedzibę w przyjmującym państwie członkowskim i prowadzących działalność w ramach swobody przedsiębiorczości albo w ramach swobody świadczenia usług, w tym liczba transakcji płatniczych zainicjowanych w momencie świadczenia usług inicjowania płatności, przekracza 100 000, a instytucja płatnicza angażuje co najmniej dwóch spośród tych agentów w ramach swobody przedsiębiorczości.

Artykuł 2

Funkcje centralnego punktu kontaktowego

1. Centralny punkt kontaktowy wyznaczony zgodnie z art. 29 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/2366 pełni każdą z następujących funkcji:
 - a) służy jako pojedynczy punkt dostarczania i gromadzenia informacji na potrzeby obowiązków sprawozdawczych wyznaczającej instytucji płatniczej wobec właściwych organów przyjmującego państwa członkowskiego na podstawie art. 29 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/2366 w odniesieniu do usług świadczonych w przyjmującym państwie członkowskim przez agentów w ramach swobody przedsiębiorczości;
 - b) służy jako pojedynczy punkt kontaktowy wyznaczającej instytucji płatniczej w komunikacji z właściwymi organami państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego w odniesieniu do usług płatniczych świadczonych w przyjmującym państwie członkowskim za pośrednictwem agentów w ramach swobody przedsiębiorczości, w tym poprzez dostarczanie właściwym organom, na ich żądanie, dokumentów i informacji;
 - c) ułatwia właściwym organom przeprowadzanie kontroli na miejscu agentów wyznaczającej instytucji płatniczej prowadzącej działalność w przyjmującym państwie członkowskim w ramach swobody przedsiębiorczości oraz wdrażanie wszelkich środków nadzorczych przyjętych przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia lub przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/2366.
2. Instytucje płatnicze zapewniają, aby centralny punkt kontaktowy dysponował niezbędnymi zasobami oraz miał dostęp do wszystkich danych niezbędnych do pełnienia funkcji określonych w art. 29 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/2366 i wyszczególnionych w ust. 1 niniejszego artykułu.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

*Artykuł 3***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 marca 2019 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący
